

Een plotselinge windvlaag deed hen weer in elkaar duiken. Zach kreeg gelijk. Een tweede windvlaag deed het zand weer opwaaien en even later zaten ze weer middenin de storm. Het leek wel of de wind met nog meer kracht op de koepel inbeukte. Rune begon, voor alle zekerheid, de koepel te versterken. Hij wist niet of het nodig was, maar kwaad kon het niet.

En van het ene op het andere moment was het over. De wind viel weg en het zand daalde neer. Ze keken elkaar verbaasd aan. Rune keek naar Zach.

‘Nog een oog van de storm? Het kan toch niet nu al over zijn?’ Zach schudde zijn hoofd.

‘Dat kan ook niet. Het oog zit in het midden van de storm. Het tweede deel duurt dus ongeveer net zo lang als het eerste deel. En er zit maar één oog in een storm. Ik weet niet wat er aan de hand is. Er klopt iets niet.’

Rune keek naar de ruimte om de koepel heen, naar het dak. Het dak was nu bedekt met een laag zand. Zand dat onrustig heen en weer bewoog, ook al was er geen wind meer. Het leek zich, met een kleine tussenruimte, om de koepel heen te verzamelen. Hij gaf een wenk naar Zach.

‘Dat kan nog wel eens een probleem opleveren. Zou die storm opgeroepen zijn om het zand op het dak te krijgen?’

‘Je kan gelijk hebben. Dit is een unieke situatie. Na de oorlog tegen de natuur is er niemand meer in Desserta geweest. Ai zei het al. Het zand hier is vijandig.’

‘Ik zou met lucht het zand van het dak af kunnen vegen, maar ik ben bang dat we dan met een tweede storm te maken krijgen. Als we er tenminste van uit gaan dat de storm is opgeroepen door het zand.’

‘Ik denk dat je...’

Ze werden onderbroken door Terry die ergens naar wees.

‘Kijk, het zand vormt zich tot iets.’

Ze keken allemaal in de richting die zij aanwees. Ze had gelijk. Het zand trok zich op één plek tezamen en tot hun aller verbazing vormde het twee handen in de oude groet.

‘Rune, open de koepel. Het zand wil communiceren. Het is nu of nooit.’

Rune maakte, met enige tegenzin, een opening in de koepel. Groot genoeg om contact te maken met het zand, klein genoeg om snel weer te sluiten, indien dat nodig mocht zijn.

‘Het is veilig, Rune. Als de oude groet eenmaal is gegeven, zijn alle vijandelijkheden opgeheven.’

‘Vooruit dan maar. Is het zo groot genoeg?’

Zach knikte en kroop door de kleine opening, direct gevolgd door Rune en tot hun verbazing Markil. Ze vermeden zorgvuldig het contact met het zand terwijl ze rechtop gingen staan. Ai had wat moeite om door de kleine opening te gaan en Rune haastte zich om die te verwijden. Ze keken elkaar aan.

‘En wat nu?’

Rune haalde zijn schouders op.

‘Communiceren.’

Hij stapte naar voren en legde een hand op het zand. Hij had amper tijd om zijn geest te vullen met mooie beelden of de communicatie kwam al tot stand. Het waren geen beelden, maar gevoelens en emoties. Hij voelde dank, vreugde en erkentelijkheid. Plotseling was daar nog iets, een andere entiteit, maar wel bekend. Rune keek opzij. Markil was naast hem geknield en had zijn hand ook op het zand gelegd.

De kleine jongen liet heel snel de gebeurtenissen van de afgelopen dag door zijn gedachten stromen. De noodzaak om de grimoire te vinden. Het vermoeden dat deze was verborgen in Zanddjini en het terugbrengen van de kinderen van het zand. Hij eindigde met een belofte. De belofte dat hij al het zand, dat in het bezit was van het volk van de heksen en tovenaars, terug zou brengen naar Zanddjini om het weer te herenigen met het zand van Zanddjini.

Het antwoord kwam bijna onmiddellijk. Het zand verklaarde zich bereid om de grimoire te gaan zoeken. Om heel Zanddjini af te zoeken, waren een paar dagen en nachten nodig, maar ze zouden zoveel mogelijk haast maken. Als ze het boek zouden vinden, zouden ze dat zo snel mogelijk laten weten.

Ondertussen moesten ze hier op het dak wachten. Hier waren ze veilig.

Het contact werd abrupt verbroken. Het zand trok zich terug naar een hoek van het dak, stroomde omhoog over het muurtje heen en even later was het hele dak vrij van zand. Rune liet de beschermkoepel verdwijnen en bracht snel Fijonna, Rutger en Terry op de hoogte van wat er stilzwijgend met het zand was afgesproken. Fijonna keek peinzend. Op een vragende blik van Rune bracht ze haar bezwaar naar voren.

‘Dat word krap. We hebben nog vier dagen en nachten voor de eerste schepen vertrekken naar Zanddjini en de eerste heksen en tovenaars zich laten verzwelgen door het zand. Volgens het zand zijn er een paar dagen en nachten nodig om het boek te vinden. Daarna moeten we het nog naar Morrigan brengen. We zullendie poorten van jou hard nodig hebben, Rune. Je had gelijk om het van te voren uit te proberen. Nu weet je tenminste dat het werkt en kan je snel een poort maken.’

Rune knikte. Fijonna had gelijk. Het werd krap, maar daar was nu niets meer aan te doen.

Er zat verder niet anders op dan te wachten. Ze hadden enige tijd zitten kijken naar het bewegen van de verschillende stromen zand. Ze hadden wat gegeten en nu begon het donker te worden. Rune bevrijdde Mikky uit de buidel. Die begon net wakker te worden. Markil keek verrukt en met grote ogen toe. ‘Heb jij een waterspuwer?’

Rune knikte.

‘Hij is mijn gezelschap en eigenlijk is het een gorgelaar. Zo noemen de waterspuwers zichzelf. Dit is Mikky, of eigenlijk Michelangelo...’

Zach en Fijonna gaven hem een waarschuwend blik. Hij keek hen verbaasd aan, tot Fijonna zonder haar stem te gebruiken het woord tovenaars zei.

Ach ja, natuurlijk. Markil dacht nog steeds dat hij een tovenaars was. Hij praatte snel verder.

‘Maar dat is zo’n mondvol voor een kleine gorgelaar. Daarom noemen we hem gewoon Mikky. Dat past beter bij hem.’

Markil knikte begrijpend.

‘Mag... kan ik hem aanraken?’

Rune keek naar Mikky. Die opende net zijn ogen en een brede grijns trok over zijn snuitje. Hij keek verbaasd om zich heen.

‘Waar wij zijn?’

‘We zijn in Zanddjini. Kijk, hier is Ai. En dit is Markil. Hij is een vriend. We zijn op zoek naar het boek van Matagati.’

Met een korte uitleg bracht Rune, Mikky op de hoogte van de gebeurtenissen van die dag. Mikky keek nieuwsgierig om zich heen.

‘Is niet stad van gorgelaars?’

‘Nee, dat klopt. Dit is de stad van de djinns. Het zand is ons aan het helpen om het boek te vinden. We moeten hier wachten. Heb je honger?’

Mikky knikte en keek vragend om zich heen. Markil haastte zich om de restjes van de maaltijd te pakken en die aan te bieden. Mikky aarzelde maar even, voor hij het voedsel aanpakte met een snelle blik op Rune. Markil keek verrukt toe hoe Mikky alles naar binnen werkte. Vervolgens keek de kleine gorgelaar om zich heen naar water.

‘We hebben niet veel water en met wat we hebben moeten we zuinig zijn. Je kunt een paar slokken krijgen.’

Mikky keek teleurgesteld, maar Ai stapte naar voren en pakte Mikky’s klauwtje.

‘Op mijn rug, kleintje. Wij halen water uit wolk. Kijk.’

Hij wees omhoog waar een paar kleine wolken langzaam voorbij dreven. Met een sprongetje zat Mikky op zijn rug en zette Ai zich af. Het was nog licht genoeg om te zien hoe Ai snel in de richting van de wolkjes vloog. Ze dreven toch nog op een behoorlijke hoogte. Te hoog voor Mikky om zelfstandig te bereiken. Met de hulp van Ai was het echter een Kleinigheid. Naarmate ze hoger kwamen, werden ze kleiner tot Ai, met Mikky op zijn rug, het dichtstbijzijnde wolkje invloog. Ze kwamen er niet uit, in plaats daarvan werd het wolkje kleiner en kleiner tot het volkomen oploste en Ai weer zichtbaar werd. Een kleiner figuurtje maakte zich los van Ai en vloog het volgende wolkje in. Ook dat wolkje werd snel kleiner. Het derde wolkje werd door Ai geconsumeerd, waarna

ze de terugweg aanvaardden. Niet veel later stonden ze weer op het dak. Mikky was nu twee keer zo groot als eerst, net als Ai. Mikky keek zoekend om zich heen, evenals Ai.

‘Wat zoeken jullie?’

‘Zak, pot, kruik voor water.’

Onmiddellijk pakten ze allemaal hun rugtassen of tapijttassen. Van verschillende kanten kregen de beide gorgelaars lege waterflesjes en waterzakken aangereikt. Ze begonnen ze één voor één te vullen door het, van de wolken opgenomen, water via hun vingers naar buiten te laten vloeien. Ze keken allemaal verbaasd toe. In korte tijd was alles gevuld. Mikky gaf Rune een flesje net gevuld water. Hij draaide de dop los en rook aan het water. Voorzichtig nam hij een klein slokje. Geurloos en smaakloos. Gewoon zoals water hoort te zijn. Hij keek naar Fijonna en Zach.

‘Wisten jullie dat gorgelaars dit konden doen?’

Beiden schudden ontkennend hun hoofden. Ze haalden hun schouders op. Fijonna keek hem aan.

‘Maakt het iets uit? We hebben nu voldoende water voor twee dagen, drie als we zuinig zijn.’

‘Dat geeft ons wat meer tijd. Ik had natuurlijk altijd een poort kunnen maken, om water te halen.’

‘Natuurlijk, maar wie weet hoe hard we je krachten nog nodig hebben. En vergeet niet dat magie, magie aantrekt. Het zand zou dat voelen en ons misschien weer aanvallen. Ik heb geen idee wat het zand weet of niet weet. Of wat één zandkorrel weet ook gedeeld wordt met de rest van het zand. Ik heb nog nooit gehoord dat iemand met het zand communiceerde. Voor zover ik weet, is Markil de eerste die dat ooit heeft gedaan en jij bent dus de tweede. Ik denk dat het het beste is om zo min mogelijk magie te gebruiken, om niets uit te lokken.’

‘Je hebt waarschijnlijk gelijk, Fijonna. Dus het plan is om af te wachten tot het zand contact met ons opneemt.’

Zach keek omhoog naar de maan die net opkwam.

‘Nog vijf nachten en dan is het nieuwe maan. Dan vertrekken de eerste schepen met heksen en tovenaars naar Zanddjini om te worden opgenomen door het zand. Het is te hopen dat de

grimoire voor die tijd gevonden word. En dan moeten we het boek ook nog ophalen en naar Morrigan brengen. Ze moeten het boek zien. Dat is de enige manier om ze tegen te houden.’ In stilte overdachten ze alles wat er was gezegd. Ai en Mikky stegen op en vlogen over de stad heen. Rune keek ze na. Mikky bleef dichtbij Ai, die zijn snelheid aan de kleinere gorgelaar aanpaste. Rune was blij dat Ai erbij was. Mikky had ontzag voor Ai en gehoorzaamde hem. Hij keek naar de anderen. Ze keken allemaal naar de twee gorgelaars die hoog boven de stad vlogen. Allemaal behalve Rutger.

Rutger zat, met zijn kin in zijn handen, in de verte te staren. Rune keek hem een paar keer zijdelings aan. Uiteindelijk gaf hij Rutger een klein duwtje.

‘Gaaf het wel? Je bent toch niet ziek?’

Rutger schrok op.

‘Wat, nee, nee. Er is niets, alleen... Ik snap het niet. Het hele volk van de heksen en tovenaars kiest vrijwillig voor de dood. Ze doen niet eens moeite om de grimoire of het kristal te vinden. Als ze met zijn allen gaan zoeken... Ze hebben nog minstens vier dagen, maar ze leggen zich er zondermeer bij neer. Het wil er gewoon niet bij me in.’

Zach schudde zijn hoofd.

‘Zelfs al zouden ze met zijn allen, via het luchtruim, Zanddjini afzoeken. Zanddjini is groot, heel groot. Ze zouden heel langzaam moeten vliegen om de magie van de grimoire op te kunnen vangen. Vanaf de grens tot het midden van Zanddjini zou minstens tien dagen vliegen zijn. Tegen die tijd is de magie van de grimoire al teveel vermengd met dat van het zand. Het is onmogelijk en dat begreep de Dux Maga ook.’

‘Maar hoe zeker is het dat de grimoire in Zanddjini is? En kunnen wij het dan wel vinden?’

‘Er zijn een paar aanwijzingen die duiden op Zanddjini als de verblijfplaats van de grimoire. Herinner je je dat Maze een glimp opving van de plek waar de poort van de vampier heen leidde? Ze zag zandduinen. En dan de vegvisir die telkens weer de richting van Zanddjini aanwees. Bovendien is de magie van

het boek niet voelbaar. Dat kan alleen als het verhuld is. Het is een groot boek. Er zou een flinke hoeveelheid zand nodig zijn. Niemand heeft zoveel zand. Zelfs een eeuwenoude vampier niet. Zoveel zand bij elkaar vind je alleen op de plek waar het vandaan komt. Hier in Zanddjini.'

Terry keek op.

'En in een doos van kleurbast? Die verhult toch ook magie?'

'Klopt, maar een doos van die grootte... Vertel jij het maar, Markil.'

Iedereen keek nu naar Markil. Die dacht even na en spreidde zijn armen.

'Ongeveer zo breed, zo hoog en zo dik.'

Wat hij aanwees was een boek van een flink formaat.

Ongeveer een halve meter hoog, dertig centimeter breed en bijna zeven centimeter dik. Zach knikte.

'Dat formaat had ik ook ongeveer in mijn hoofd. Er is geen kleurbastdoos van die grootte op de hele wereld. Je hoort het. Dan blijft alleen de woestijn van Zanddjini over.'

'Maar dan nog. Ze proberen het niet eens. Moeilijk is niet onmogelijk. Ze kunnen geluk hebben en het boek snel vinden. Daar hoeft het hele volk toch niet om te sterven? '

'Er zit meer achter. Dit is dé gelegenheid om boete te doen en hun schuld aan de natuur uit te wissen. Daar hebben ze alles voor over, zelfs de dood.'

'Maar het hele volk? Is dat geen erg hoge prijs?'

'Niet hoger dan de prijs van de andere volken.'

'Hoe bedoel je?'

'Gewoon, de ouderboom gaf zijn leven om het kristal te bezielen. Hij stopte met bestaan en ja, natuurlijk leeft die door in alle andere bomen van Faraoise, maar de boom zelf is er niet meer. De oude draak is ook dood. Net zoals Aa. En de dochter van de Zeemeermin.'

'Dit is anders. Een heel volk houdt op met bestaan. Hoe kan je dat vergelijken met de dood van één individu. Natuurlijk is dat ook erg, maar een heel volk? Ik kan er met mijn verstand niet bij. Jullie blijven er zo rustig onder. Vinden jullie het dan niet verschrikkelijk?'